

tror jeg det var. Det er jo forrykt at gøre det på den måde, og det understregede turnusundersøgelsen også. Det må og skal være politiledelsens ansvar at fastsætte sine styrkemål under ansvar over for sin politiske leder, nemlig justitsministeren, som så må stå til ansvar over for Folketinget med hensyn til, hvordan tingene klares.

Lad mig så vende mig til det politiske billede, der tegner sig efter dette forlig. Som et overordnet princip er det godt og nødvendigt for et demokrati, når partierne deler sig op efter anskuelser. Der skal være forskelle, så vælgerne kan se, at vi er forskellige partier, og har noget at vælge imellem. Men det er til gengæld også nødvendigt, at der bliver nået nogle resultater – ikke bare med jævne mellemrum, men hele tiden. Det er faktisk et krav, som stilles til os i det politiske system. Hvis man nøjes med de ideologiske felttog og ikke når nogle resultater, er det noget skidt, og i Det Radikale Venstre har vi derfor altid søgt det samarbejdende demokrati.

Det kan siges, at det forlig, vi i dag tager stilling til, decideret har brudt fronter op og har brudt blokke op – næsten som nedbrydningen af Berlinmuren for nogle år siden nedbrød blokkene i Øst og Vest, kunne man næsten inspireres til at sige.

Nogle har talt om et 16-årigt fornuftsægteskab mellem Venstre og De Konservative, som røg sig en tur, men om det er røget definitivt eller ej, har man ikke helt klart overblik over. Andre kunne måske komme til at tænke på siamesiske tvillinger, der skal adskilles, og det kan jo indimellem være både en meget blodig, udelikat og farlig affære. Det er ikke altid, begge tvillinger overlever det.

Dette brud overraskede mange, men alligevel synes jeg nok, man kan sige, at det havde været nogen tid undervejs, måske ganske lang tid. Vi så vel opbrudt allerede i foråret, hvor Venstre og De Konservative ikke fulgte den helt samme vej.

Og hvad vil det komme til at betyde? Jeg synes, debatten i dag i hvert fald har haft én meget påfaldende ting i sig: Der har ikke været det mindste tilløb til kritik eller dialog mellem de to tidligere ægtefæller, og det kan måske overraske og ærgre nogle. Som nogle fra pressen har sagt til mig i middagspausen: Der er ikke megen underholdningsværdi i det her, når Venstre og De Konservative ikke engang vil gå i kødet på hinanden.

Men det kan selvfølgelig få én til at undre sig lidt, at den kritik, De Konservative i dag er blevet udsat for fra højrefløjen, kun har været formuleret fra Z's og O's side, altså fra Fremskridtspartiets og Dansk Folkepartis side. Kritikken af faneflugten, kritikken af, at man ikke har fået nok og har sveget samarbejdet, har vi i dag kun hørt fremsat fra O's og Z's side her fra denne talerstol, og det er jo egentlig påfaldende. Betyder det, at al den kritik, der kom for en uges tid siden inden og umiddelbart efter forliget og forliset af samarbejdet, intet har på sig? Betyder det, at alle påstandene om svig og snyd og dobbeltspil og dolke i ryggen og sår, jeg ved ikke hvor, på forskellige legemsdele, slet intet har på sig, når det kommer til stykket? Eller er det for alvorlig en sag at tage op i denne sal fra denne talerstol, som ellers hævdes at være den fornemste i landet? Er det alt sammen mummespil? Hvad med materialet, der er sendt ud til tillidsfolkene? Hvad med alle annoncerne? Tåler de ikke det dagslys og det projektørlys, som ville falde på dem, hvis sagen kom op i denne sal?

Men lad mig vende tilbage til det, som er mere opløftende for os andre, for det er ikke altid behageligt at overvære et opgør mellem tidligere ægtefæller. Lad os vende os til mulighederne i det politiske samarbejds-mønster fremover, og lad mig sige, at vi i Det Radikale Venstre ser med ganske stor optimisme på dem. Som vores ordfører i åbningsdebatten, hr. Jørgen Estrup, sagde, har denne regering masser af manøremuligheder og masser af samarbejds-muligheder til begge sider i salen, og det er blevet bekræftet ved dette forlig.

Lad mig også sige et par ord om musefælde-klausulerne. Som det er understreget fra forskellig side, ønsker vi også at understrege, at vi opfatter aftalerne og bindingerne mellem regeringspartierne på den ene side og Det Konservative Folkeparti på den anden side, som ganske almindelige finansforligsklausuler, og det betyder, at for så vidt angår det politiske arbejde, der skal gøres i dette folketingsår, er der ingen bindinger. Vi har aftalt nogle økonomiske rammer, og vi har aftalt nogle budgetter, og det er sådan set, hvad der ligger i det.

På de forligsområder, der specielt tegner sig for forsvaret og politiet, skal vi måske drøfte nogle aktstykker, før de går i Finansudvalget, og det er muligt, at andre begynder at interessere sig for, om man kan tiltræde de forlig. Jeg hørte i går – og det er vel det tydeligste, vi har hørt her fra talerstolen – at SF udtrykte interesse for at